

DZICZEĆ (1) *vb impf*

1 sg *praes* dziczeję. ◇ [3 sg *n con* aby dziczało].

Sł stp brak, Cn notuje, Linde także XVII – XVIII w.

Stawać się dzikim:

a. *O ludziach i zwierzętach: wściekać się, srożyć się; ferocire Calep; efferari Cn: Ferocio – Srożeńzie, dziczeię, Calep 414b.*

b. *[O roślinach: wyradzać się, tracić właściwości nabyte przez uprawę; degenerere in feritatem Cn: tedy ie [winne drzewko] chędogo obcinaią oracze/ y niedaią mu śwym miłterstwem ladaiaako rość/ aby nie dziczało od wilkow/ y żeby fie ná wśzytki sfony zbytnie nie rozchodziło. CiceroBBud 25 (Linde).]*

Synonim: a. srożyć się.

Formacja współrdzenna: zdziczeć.